

## Arrest

nr. 120 788 van 17 maart 2014  
in de zaak RvV X1 / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE, loco advocaat H. CROKART, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 april 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 april 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 mei 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 januari 2012 en op 21 februari 2012.

1.3. Op 23 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaarde van Palestijnse origine en een soennitische moslim te zijn, afkomstig van de Gazastrook, meer bepaald van Gaza-stad. U werd geboren in Libië daar uw vader op dat moment in Libië werkzaam was als leerkracht. Vervolgens verhuisde u met uw ouders naar Saoedi Arabië waar uw vader als leerkracht ging werken. Ten gevolge van de Golfoorlog in 1991, keerden u, uw moeder en uw broers en zussen vanuit Saoedi Arabië terug naar de Gazastrook. Uw vader kon om veiligheidsredenen niet terugkeren naar de Gazastrook en trok naar Jemen. Hij vervoegde zich uiteindelijk bij zijn gezin in 1993, na de ondertekening van de Oslo akkoorden.*

*Reeds in 1994 werd u als 16 jarige lid van de PLO, meer bepaald van Fatah. Een jaar nadien werd u werkzaam voor de algemene veiligheidsdienst van de Palestijnse autoriteit. U werkte gedurende 8 maanden onder A.(...) M.(...) T.(...), in het bureau van de wijk Sheikh Radwan te Gaza-stad. Vervolgens doorliep u een militaire training van 45 dagen met het oog op aansluiting bij de politiemacht van de Palestijnse autoriteit. Uiteindelijk werd u niet werkzaam voor de politie. Met behulp van connecties van uw vader, slaagde u erin een job te krijgen bij de algemene inlichtingendienst (Mukhaburaat al Amma). Meer bepaald ging u werken voor haar vice- algemeen directeur Amid Abu Nidal al Affifi. U werkte er als zijn chauffeur en persoonlijke bodyguard. Na twee maanden besloot u om u terug in te willen zetten voor de beweging, voor Fatah. Vanaf 1996 werd u werkzaam binnen het politiek bureau van Fatah voor de wijk al Tufah te Gaza-stad. U was er werkzaam tot aan de machtsovername door Hamas in 2007. Naast uw activiteiten voor Fatah had u ook uw eigen onderneming die handelde in etenswaren en bouw materiaal.*

*Omwille van de betrokkenheid van u en uw familie bij Fatah alsook uw werkzaamheden voor het politieke bureau in de wijk Al Tufah, stond u in de negatieve belangstelling van Hamas. U werd de eerste keer opgepakt in uw woonst op 1 augustus 2007. U werd tijdens uw detentie mishandeld. Na 55 dagen mocht u beschikken, maar werd onder huisarrest geplaatst. U verkeerde in een fysiek bijzonder slechte toestand. U werd voor een tweede keer opgepakt op 31 december 2008 naar aanleiding van mogelijke festiviteiten rond de herdenking van de oprichting van Fatah. U werd 16 dagen lang vastgehouden. U mocht beschikken maar moest zich vervolgens gedurende 8 maanden lang iedere dag melden op het politiekantoor van al Shashaiya. Begin 2010 begon u, uit financiële noodzaak, met uw eigen internet winkel. Op 1 april 2010 werd uw winkel en woning bestormd door leden van Hamas. U werd zwaar toegetakeld en verloor het bewustzijn. Toen u weer bij bewustzijn kwam, bevond u zich in het al Shifa ziekenhuis. Uw neef stond naast uw bed en bracht u diezelfde dag nog onder op een veilig onderkomen in Beit Lahiya bij een vriend genaamd M.(...) T.(...). Daar verbleef u gedurende 11 maanden teneinde te kunnen herstellen van uw verwondingen. Behalve uw moeder, neef en M.(...) T.(...), was niemand anders op de hoogte van het feit dat u nog in de Gazastrook verbleef. Daar er geen begrafenis voor u werd georganiseerd, begon Hamas evenwel te vermoeden dat u de aanslag had overleefd. Toen u ondergedoken in Beit Lahiya verbleef, werd uw moeder nog verschillende malen bezocht door leden van Hamas die navraag deden naar uw verblijfplaats. Ze werd geslagen en vernederd. U ontving op uw adres ook nog meerdere convocaties van Hamas. Op 18 april 2011 verliet u Beit Lahiya. Via uw neef werd u ondergebracht bij een vriend A.(...) J.(...) die contacten onderhield met de eigenaars van de smokkeltunnels. Op 20 april 2011 verliet u met behulp van A.(...) J.(...) de Gazastrook. Via Egypte reisde u per boot naar Europa. Op 20 april 2011, kwam u aan in België en gaf u nog diezelfde dag aan de autoriteiten te kennen nood te hebben aan internationale bescherming.*

*Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: Uw origineel identiteitskaart, rijbewijs, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een origineel rijbewijs, een originele badge van fatah, een origineel attest van uw graad bij Fatah Amin sir Mantaqa, attest Fatah ivm overplaatsing militaire functie naar een administratieve functie, origineel attest lidmaatschap fatah d.d 21/12/2005, origineel attest ivm lidmaatschap Fatah d.d 22/08/2008, originele foto met Yasser Arafat, originele convocaties dd 01/01/2011, 10/07/2011, 1/07/2011, 20/07/2011, een origineel attest van Fatah ivm vernietiging winkel d.d 01/04/2011, een origineel ziekenhuisattest van al Shifa d.d 07/04/2010, een origineel medisch attest opgemaakt in België ivm verwondingen 2010, d.d 14/07/2011, een origineel attest van goed gedrag en zeden, een originele echtscheidingsakte, een originele huwelijksakte d.d 1999, een originele huwelijksakte d.d 2001, originele geboorteaktes Al.(...) en Ah.(...), kopies van de geboorteakte Al.(...), originele overlijdensakte vader, kopie van de identiteitskaart van uw vader, een kopie van de identiteitskaart van uw overleden zus S.(...), een origineel attest dat vader heeft gewerkt als leerkracht en dat hij les gaf aan UNRWA, een kopie van de huwelijksakte van uw ouders, een kopie van de geboorteakte van uw vader, een origineel attest met studieresultaten aan de Unief al Quds management en originele diploma's van uw lagere en middelbare school en tenslotte originele documenten in verband met uw registratie bij de kamer van koophandel.*

## **B. Motivering**

U verklaarde de rivaliserende politieke beweging van Hamas te vrezen in de Gazastrook, omwille van uw lidmaatschap van de Fatah beweging en de prominente rol van u en uw familieleden binnen Fatah. In het licht van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dient te worden vastgesteld dat gezien uw politieke achtergrond als ook gezien uw voormalige functie als medewerker van de Palestijnse veiligheidsdiensten in de periode 1994 tot en 1996 en later als medeverantwoordelijk voor het politiek bureau van Fatah in wijk al Tufah in Gazastad, waarover u omstandig en op coherente wijze getuigenissen heeft afgelegd, het inderdaad aannemelijk is dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (het verdrag van Geneve van 28 juli 1951) bestaat. De verschillende vervolgingsincidenten die u reeds heeft ondergaan zijn een duidelijke aanwijzing dat de door u vooropgestelde vrees voor vervolging gegrond is. In casu betreft het uw arrestatie en detentie door leden van Hamas op 1 augustus 2007 en op 31 december 2008 alsook de aanval op uw persoon op 1 april 2010. Dat u ook na dit laatste incident u nog in de negatieve belangstelling staat vanwege Hamas, blijkt onder meer uit de convocaties die ook na uw vertrek uit de Gazastrook in februari 2011 nog aan uw familieleden zijn overhandigd.

Niettegenstaande het bestaan van een mogelijks terechte vrees voor vervolging dient in het kader van het onderzoek ten gronde van uw asiëldossier te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F (a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut van Rome (aangenomen op 17/7/1998). Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid een van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art 25§3) Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd -eventueel door iemand anders-, dan de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd (zie ook: UNHCR-Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses, september 2003, punt 18 e.v.).

Uit algemene informatie blijkt dat de veiligheidsdiensten van de Palestijnse autoriteit, waartoe ook de algemene inlichtingendienst wordt gerekend, op systematische wijze haar politieke tegenstanders maar ook burgers die verdacht werden van collaboratie met de Israëlische staat, arresteerde en onderwierp aan folteringen teneinde bekentenissen te bekomen. Deze praktijken werden uitgebreid beschreven in diverse rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch en Palestijnse mensenrechtenorganisaties. Uit deze rapporten komt onomstotelijk naar voren dat de algemene inlichtingendienst bekend stond om haar betrokkenheid bij ernstige schendingen van mensenrechten. Deze informatie is toegevoegd aan het administratieve dossier. U beaamt bovendien deze praktijk. Zo verklaarde u dat in het hoofdkantoor van de algemene inlichtingendienst in Tel al Hawa arrestanten werden geblinddoekt, ondervraagd en gemarteld en dat verdachten zonder proces werden vastgehouden (CGVS I, p.9 - CGVS II, p. 14 - 15). Ook in de lokale afdeling van de veiligheidsdienst in de wijk Sheikh Radwan te Gaza-stad, werden er folterpraktijken gehanteerd. Verdachten werden geblinddoekt, geslagen. Er waren cellen waar men alleen mocht staan. U zag er verdachten geboeid en opgehangen met beide handen en voeten (CGVS I, p. 9).

Vooreerst moet opgemerkt worden dat er in uw verklaringen voldoende elementen aanwezig zijn die er op wijzen dat u als medewerker van de algemene veiligheidsdienst en van de

algemene inlichtingendienst van de Palestijnse autoriteit en later als medewerker van het politieke bureau van Fatah in de wijk Tufah van Gaza-stad, medeplchtig was aan de misdrijven omschreven in artikel 1, paragraaf F, lid a van de Conventie van Genève.

In casu is uw betrokkenheid bij de algemene inlichtingendienst van de Palestijnse autoriteit en later bij het politieke bureau van Fatah voor de wijk Tufah in Gaza-stad geloofwaardig. Uw verklaringen dienaangaande zijn gedetailleerd en omstandig, alsook geeft u blijk van een goede kennis van de structuur van de veiligheidsdiensten in de schoot van de Palestijnse autoriteit en de doelstelling van de algemene inlichtingendiensten (CGVS I, p.9-14 ; CGVS II, p. 10 -15). U heeft zich in 1994 na de Oslo-akkoorden en de daaropvolgende oprichting van de Palestijnse Autoriteit vrijwillig aangesloten bij de Palestijnse veiligheidsdiensten. U werd in eerste instantie ingeschakeld bij de algemene veiligheidsdienst in het kantoor voor de wijk Sheikh Radwan te Gaza-stad. U was er werkzaam voor A.(...) M.(...) T.(...) die aan het hoofd stond van deze lokale afdeling. U lichtte toe dat u instond voor de shifts van de soldaten, u verantwoordelijk was voor het aanleggen van voorraden en u een register bijhield wie welke wapens en munitie nodig had. Deze vestiging van de algemene veiligheidsdienst beschikte zoals reeds werd aangegeven over een eigen cellencomplex waar er op het moment dat u er werkzaam was, voornamelijk verdachten van spionage voor Israël werden vastgehouden. U moest de gevangenen soms wat eten en sigaretten geven. U verliet uw positie omdat er zich in het gebouw cellencomplexen bevonden alwaar er ondervragingen gebeurden van mensen die verdacht werden van spionage. De gevangenen werden gefolterd. U kon dit niet verdragen en besloot de overstap te maken naar de Palestijnse politie (CGVS, p. 9). U kreeg er vooraleerst een militaire training van 45 dagen. Omwille van een conflict met een officier alsook het feit dat het u toch niet echt lag om wapens te dragen, verliet u deze betrekking vrijwel onmiddellijk na de trainingsperiode (CGVS I, p. 8 - 9). Met behulp van connecties van uw vader, maakte u de overstap naar de algemene inlichtingendienst alwaar u ging werken voor Amid Abu Nidal al Affifi. U werkte er als zijn chauffeur en als een soort persoonlijke bodyguard. Na twee maanden hield u het evenwel voor gezien en besloot u om u terug in te zetten voor de beweging, voor Fatah (CGVS I, p.10). Vanaf 1996 werd u werkzaam binnen het politiek bureau van Fatah voor de wijk al Tufah te Gaza-stad. Het kantoor viel onder de sector Oost-Gaza die werd geleid door A.(...) H.(...). Uw neef, A.(...) S.(...) A.(...), stond aan het hoofd van het lokale bureau van de wijk Al Tufah. U was zijn assistent en stond er onder meer in voor de verspreiding van UNRWA voedselvoorraden, het opstellen en de verspreiding van publicaties en pamfletten en u coördineerde betogingen in de wijk (CGVS I, p. 10). Tevens kregen jullie opdracht van de veiligheidsdiensten om de Tufah wijk in de gaten te houden (CGVS I, p.11). Zo moesten jullie onder meer leden van Hamas observeren en maakten jullie rapporten op over personen die verdacht werden van spionage voor Israël. U gebruikte teneinde deze taak te vervullen informanten. U had hiertoe 7 personen onder u staan die op hun buurt 5 personen in de wijk dirigeerden. U verzamelde de informatie en uw neef rapporteerde uiteindelijk uw bevindingen aan de algemene inlichtingendienst. U verklaarde dat u opdracht kreeg van uw voormalige chef, Amid Abu Nidal al Affifi om Hamas leden in de gaten te houden. U stelt dat er onder uw gezag ongeveer 200 rapporten zouden zijn opgesteld. U noemt in casu uw betrokkenheid bij de arrestaties van A.(...) H.(...). Hij was een verantwoordelijke van Hamas die jongeren begeleidde in de Moskee van Al salaam in al Tufah. U zou meerdere rapporten over hem hebben opgesteld (CGVS II, p. 13- 15).

U, gevraagd hoe personen die verdacht werden van banden met Hamas, en die mede door informatie afkomstig van uw informanten konden worden gearresteerd, werden behandeld gedurende hun detentie en ondervraging, stelt dat deze personen werden overgebracht naar het hoofdkantoor van de algemene inlichtingendienst en dat zij werden gemarteld. U voegt er aan toe dat A.(...) H.(...) ook op het hoofdkantoor werd vastgehouden (CGVS II, p. 14). Dat u kennis had van het lot van personen die op basis van uw onderzoek werden gearresteerd en dat u middels uw handelen, te weten uw bijdrage aan de rapportages aan de algemene inlichtingendienst, het misdrijf vergemakkelijkte, staat bijgevolg vast.

U gevraagd hoe u al die jaren kon meedraaien in een systeem, waar marteling en foltering op systematische wijze werd toegepast, stelt u dat Hamas het vredesbestand tussen Israël en de Palestijnen wilde vernietigen. Door de raketaanvallen op Israël van Hamas, voerden de Israël's vergeldingsacties uit, met alle gevolgen van dien voor de Gazastrook en haar burgers (CGVS II, p. 14). Deze uitleg is opmerkelijk daar u eveneens aangaf een correcte inschatting te kunnen maken van het criminele karakter van deze praktijken. Zo verklaarde u immers dat u uw job bij de algemene veiligheidsdienst in de wijk Sheikh Radwan zou hebben verlaten omdat u niet kon omgaan met de folterpraktijken die er werden gehanteerd (CGVS I, p.9). U zag dat mensen er op een onrechtvaardige manier werden behandeld (CGVS I, p. 9). Gezien gewetenswroeging uw vertrek bij de veiligheidsdienst van Sheik Radwan zou hebben ingegeven, werd u de vraag gesteld waarom u enige tijd later, een job aanvaardde bij de algemene inlichtingendienst waar er sprake was van soort gelijke praktijken. U antwoordde hierop dat u bij de algemene inlichtingendienst niet in aanraking kwam met

deze praktijken, dat u enkel werkte als bodyguard voor de directeur (CGVS I, p. 10). Deze uitleg getuigt niet van een consequente houding gezien de door u vooropgestelde gewetenswroeging. Op vrijwillige basis engageerde u zich immers wederom voor een organisatie, te weten de algemene inlichtingendienst, die zich schuldig maakte aan ernstige mensenrechtenschendingen. Uw gewetensbezwaar ten aanzien van de folterpraktijken valt ook moeilijk te rijmen met uw werk voor het politiek bureau in de al Tufaa wijk. In deze functie faciliteerde van 1996 tot en met 2007 op directe wijze illegale detentie en marteling. U nogmaals geconfronteerd tussen uw handelen en de door u vooropgestelde gewetenswroeging, repliceert u dat u instemde met de gehanteerde folterpraktijken. "Dat is terecht, die verdienen dat". (CGVS II, p. 15). Van een oprecht gewetensbezwaar ten aanzien van de misdaden die werden begaan is dan ook geen sprake. Dit blijkt eveneens uit het feit dat u zich op professioneel gebied op geen enkel moment heeft onttrokken aan uw functies of opdrachten. In tegendeel, u heeft zich uit vrije wil en uit ideologische overtuiging aangesloten en ingezet voor Fatah, een politieke beweging, die organen van de Palestijnse autoriteit zoals de veiligheids- en inlichtingendiensten in handen had en hanteerde met gebruikmaking van methodes die ernstige mensenrechtenschendingen impliceerden, teneinde haar eigen hegemonie te bestendigen.

Op basis van bovenstaande moet worden vastgesteld dat er voldoende elementen aanwezig zijn die er op wijzen dat u medeverantwoordelijk bent voor misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 (f) van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998. Hoewel u sedert 1996 niet meer werkzaam was binnen de schoot van de Palestijnse autoriteit, kan niet anders dan besloten worden dat u kan worden tegengeworpen dat u als medewerker van Fatah meer bepaald voor het politieke bureau in de wijk al Tufah, het plaats vinden van ernstige mensenrechtenschendingen heeft gefaciliteerd.

Om bovenstaande redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art. 1 par. F (a) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, de welke bepaalt dat de bepalingen van Genève niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt misdrijven tegen de menselijkheid. Om bovenvermelde redenen en op basis van art. 55/4 a) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. De door u voorgelegde documenten kunnen voorgaande appreciatie niet wijzigen.

De door u neergelegde documenten bevestigen uw identiteit, herkomst, familiebanden, uw professionele activiteiten, uw banden en werkzaamheden voor Fatah als ook uw vervolgingsvrees. Geen van deze documenten bevatten aanwijzingen voor een wijziging van de appreciatie van de hoger vermelde en gemotiveerde uitsluitingsgronden.

### **C. Conclusie**

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de algemene zorgvuldigheidsplicht in de mate dat elke administratieve beslissing berust op legitieme en wettelijke motieven, het evenredigheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het bijzonder artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en de artikelen 48 en volgende van de vreemdelingenwet, artikel 1F van de Conventie van Genève en de artikelen 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat bepaalde feiten nog niet werden onderzocht. Tijdens zijn gehoor heeft hij niet aangehaald dat hij in 2000 en in 2005 werd vastgehouden door de Palestijnse Autoriteit ingevolge de benadering door Israël, welke hem wilde als spion. Verzoeker heeft dit geweigerd maar werd door de Palestijnse Autoriteit toch gedurende 55 dagen vastgehouden op verdenking van spionage. Gedurende zijn vasthouding werd hij eveneens gefolterd. In 2005 werd hij opnieuw door de Palestijnse Autoriteit aangehouden en werd hij 16 dagen vastgehouden, dit keer omdat hij weigerde voor de Palestijnse Autoriteit te werken. Verzoeker brengt thans twee recente attesten bij van het ICRC waaruit blijkt dat hij werd vastgehouden in 2000 en in 2005. Wegens zijn verleden waarbij hij meerdere malen slachtoffer is geweest van foltering, gevangenschap en mensonterende behandeling, kan volgens verzoeker worden aangenomen dat zijn staat verwarringen en psychologische gevolgen heeft waardoor dit niet werd aangehaald tijdens de gehoren. Nog volgens verzoeker is het zelfs mogelijk dat hij denkt alles te

hebben gemeld maar gedurende de gehoren de martelingen door de Palestijnse Autoriteit op de rug van Hamas heeft geschoven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dus geen weet hebben van deze feiten zodat hiermee geen rekening werd gehouden. Verzoeker meent dat ze echter constitutief zijn voor zijn asielrelaas nu deze een volledig ander licht werpen op zijn positie en van belang zijn bij de beoordeling van zijn individuele verantwoordelijkheid en de mogelijke verschoonbaarheid. Verzoeker citeert uit UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, uit de *Background Note on Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees* en uit UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees* en stelt dat verder onderzoek zich opdringt en het dan ook aangewezen lijkt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In een tweede onderdeel betwist verzoeker het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een misdaad tegen de menselijkheid heeft gepleegd. Hij citeert in dit verband uit het Statuut van Rome, uit de *Background Note on Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees* en uit artikel 55/4 van de vreemdelingenwet en besluit dat uit zijn verklaringen niet kan worden afgeleid dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte. Verzoeker citeert een aantal passages uit het gehoorverslag en hij tracht zijn handelingen te minimaliseren, stellende dat ondanks het feit dat hij informatie op papier zette, het de verantwoordelijke – zijn neef – was die een rapport opstelde en besliste of er al dan niet beroep moest worden gedaan op de Al Mukhabaraat. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat zijn daden niet als substantieel kunnen worden beschouwd ten aanzien van het misdrijf aangezien het zijn neef was die de rapporten opstelde op grond waarvan er werd overgegaan tot arrestatie zodat er volgens verzoeker geen sprake kan zijn van enige uitsluitingsgrond in zijn hoofde. Waar hij volgens het Commissariaat-generaal zou hebben ingestemd met de folterpraktijken nu hij heeft verklaard “*dat is terecht, die verdienen dat*”, stelt verzoeker dat dit duidelijk uit zijn context werd gerukt. Hij wijst er voorts op dat hij ten aanzien van Hamas-leden de instructie kreeg om te observeren en te controleren omdat deze raketten afvuurden op Israël. Hij handelde bijgevolg ook om te vermijden dat Israël vergeldingsacties op burgers zou uitvoeren. Het bevel of de instructie was bijgevolg niet illegaal en zelfs gerechtvaardigd nu het voorkomen van raketaanvallen vanwege Hamas burgerlevens aan Palestijnse en aan Israëlsche zijde kon sparen. Verzoeker meent dan ook dat hem in de toenmalige context niet kan worden verweten leden van een terroristische organisatie te hebben gecontroleerd en gerapporteerd. In elk geval kan hem in deze context niet worden verweten dit bevel of instructie te hebben opgevolgd en dit ondanks het feit dat hij op de hoogte zou zijn van de martelingen, aldus nog verzoeker. Hij verduidelijkt dat hij immers geen invloed had op de martelingen welke volgden op aanhoudingen en hij stelt dat niet van hem kan worden verwacht dat hij niet zou rapporteren of controleren nu dit zou inhouden dat er vrij spel wordt gegeven aan Hamas waarop er vergeldingsacties vanwege Israël zouden volgen. Verzoeker besluit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet aannemelijk maakt dat zijn handelen onder de toepassing van artikel 1F (a) van de Conventie van Genève valt. Hij wijst er in dit verband nog op dat de bewijslast inzake uitsluitingsgronden bij het Commissariaat-generaal ligt, dat het aangevoerde hard dient te maken en waarbij een eenvoudige verdenking niet voldoende is. Bovendien meent verzoeker dat er in zijn hoofde duidelijk verschoonbaarheidsgronden aanwezig zijn waardoor hij niet strafrechtelijk aansprakelijk kan worden gesteld voor de betreffende misdaden tegen de menselijkheid. Nu hij eveneens werd gearresteerd en gefolterd door de Palestijnse Autoriteit in 2000 en 2005 lijkt het plausibel dat hij gegeven instructies niet zomaar naast zich kon neerleggen zonder represailles te moeten vrezen vanwege de bevelgever. Verzoeker herhaalt dat zijn handelen daarnaast ook tot doel had te vermijden dat Israël represailles uitvoert op Gaza en zo burgerslachtoffers maakt. In die zin werd een groter gevaar vermeden zodra een Hamas-lid dat de intentie had om Israël aan te vallen kon worden gearresteerd alvorens een aanval te hebben uitgevoerd, aldus nog verzoeker.

In een derde onderdeel voert verzoeker aan dat tevens rekening dient te worden gehouden met het principe van non-refoulement nu het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf aangeeft dat zijn vrees voor vervolging gegrond is. Verzoeker laakt dat het Commissariaat-generaal naliel uitdrukkelijk in de bestreden beslissing op te nemen dat hij niet kan worden uitgewezen wegens het risico op vervolging.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) het gezien zijn politieke achtergrond alsook gezien zijn voormalige functie als medewerker van de Palestijnse veiligheidsdiensten in de periode 1994 tot 1996 en later als medeverantwoordelijke voor het politiek bureau van Fatah in wijk al Tufah in Gazastad, waarover hij omstandig en op coherente wijze getuigenissen heeft afgelegd, inderdaad aannemelijk is dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie bestaat, de verschillende vervolgingsincidenten die hij reeds heeft ondergaan – zijn arrestatie en detentie door leden van Hamas op 1 augustus 2007 en op 31 december 2008 alsook de aanval op zijn persoon op 1 april 2010 – een duidelijke aanwijzing zijn dat de door hem vooropgestelde vrees voor vervolging gegronde is en de convocaties die ook na zijn vertrek uit de Gazastrook in februari 2011 nog aan zijn familieleden zijn overhandigd aantonen dat hij ook na dit laatste incident nog in de negatieve belangstelling staat vanwege Hamas, (ii) in zijn verklaringen voldoende elementen aanwezig zijn die er op wijzen dat hij medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 (f) van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998 daar hij als medewerker van Fatah, meer bepaald voor het politieke bureau in de wijk al Tufah, het plaatsvinden van ernstige mensenrechtenschendingen heeft gefaciliteerd zodat hij dient te worden uitgesloten van bescherming onder de vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1, F (a) van de Conventie van Genève en hij ingevolge artikel 55/4, lid a van de vreemdelingenwet tevens dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus en (iii) de door hem voorgelegde documenten zijn identiteit, herkomst en familiebanden, zijn professionele activiteiten, zijn banden met en werkzaamheden voor Fatah alsook zijn vervolgingsvrees bevestigen doch geen aanwijzingen bevatten voor een wijziging van de appreciatie van de gemotiveerde uitsluitingsgronden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5.1. Niettegenstaande de Raad geloof kan hechten aan verzoekers betrokkenheid bij en lidmaatschap van Fatah, stelt zich de vraag in hoeverre geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen waar hij voorhoudt werkzaam te zijn geweest voor de veiligheidsdiensten en het politiek bureau van Fatah.

Verzoeker beweert immers te worden gevisieerd en vervolgd door Hamas omwille van zijn activiteiten binnen "Fatah" en binnen de "PLO" (administratief dossier, stuk 8, p. 18). In tegenstelling tot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is de Raad evenwel van oordeel dat verzoekers verklaringen in dit verband onvoldoende duidelijk, gedetailleerd en plausibel zijn om geloofwaardig over te komen.

Zo verklaarde verzoeker dat hij in 1994 – hij was toen blijkens de door hem neergelegde identiteitskaart 16 jaar – gewerkt heeft binnen het kader van de PLO. Hij zou gedurende acht maanden gewerkt hebben binnen de algemene veiligheidsdienst van de Palestijnse Autoriteit onder A.M.T., de directeur van het bureau van de wijk Sheikh Radwan te Gaza-stad. Verzoeker verklaarde dat hij in 1995, op zeventienjarige leeftijd, reeds aangesteld was als directeur van diens bureau. Blijkens verzoekers verklaringen stond hij onder meer in voor de shiften van de soldaten, was hij verantwoordelijk voor de voorraden, hield hij een register bij wie welke wapens en munitie nodig had en stelde hij de aanwezigheidslijsten op. Dat verzoeker op zo'n jonge leeftijd en als scholier reeds in een dergelijke verantwoordelijke functie zou zijn aangesteld omdat hij "*een groot verstand*" had en A.M.T. een vriend van zijn vader was, kan de Raad niet overtuigen. Verzoeker verklaarde verder dat hij niet gelukkig was met zijn werk bij de algemene veiligheidsdienst. Daar waren immers cellencomplexen en er waren ondervragingen aan de gang en daar houdt hij niet van. Na acht maanden zou hij dan ook een militaire training van 45 dagen hebben gevolgd met het oog op aansluiting bij de politie. Hij werd echter niet werkzaam voor de politie doch zou aan de slag zijn gegaan bij de algemene inlichtingendienst (Mukhabarat al-Amma) als chauffeur en persoonlijke bodyguard van vice-algemeen directeur Amid Abu Nidal al Affi. Ook dit zou hij na twee à drie maanden voor bekeken hebben gehouden omdat hij "*het werk niet zo plezant vond als officier*" en hij zou een overplaatsing gevraagd hebben naar het politiek bureau, waar hij blijkens zijn verklaringen werd aangesteld als politiek verantwoordelijk persoon vanaf december 1996 (administratief dossier, stuk 8, p. 7-9 en stuk 5, p. 10-11). Niet alleen acht de Raad het niet plausibel dat verzoeker reeds op die leeftijd met een dergelijk gemak zo'n loopbaan bij de veiligheids- en inlichtingendiensten zou hebben uitgebouwd, daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet worden bijgetreden waar deze oordeelt dat verzoekers verklaringen over zijn betrokkenheid bij deze diensten omstandig en gedetailleerd zijn. Hoewel verzoeker wel blijk geeft van kennis van de structuur van de veiligheidsdiensten in de schoot van de Palestijnse Autoriteit, reikt zijn kennis over de taak van de onderscheiden diensten waar hij zou hebben gewerkt niet verder dan algemeenheden. Gevraagd wat de taak was van de veiligheidsdienst in Sheikh Radwan, het bureau waarvan verzoeker blijkens zijn verklaringen directeur was, kwam hij immers niet verder dan de stelling dat daar veel spionnen in de cellen waren, die er op een geheimzinnige manier werden ondervraagd door officieren. Over de wijze waarop deze gevangenen werden behandeld verklaarde verzoeker dat ze binnen kwamen met zakken over hun hoofd, dat ze werden geblinddoekt, beledigd, geslagen en gefolterd, dat ze niet mochten roken, dat er cellen waren waar men alleen mocht staan, dat het toilet in de cel was en dat hij ze soms zag geboeid en opgehangen met beiden handen en voeten (administratief dossier, stuk 8, p. 9). Van iemand die beweert dat hij gedurende acht maanden directeur was van een bureau van de algemene veiligheidsdienst waar dergelijke praktijken plaatsvonden kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij op een meer uitvoerige, gedetailleerde en doorleefde manier zou kunnen vertellen over de folterpraktijken waarvan hij persoonlijk getuige zou zijn geweest en die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn functie neer te leggen. Ook met betrekking tot de functie van de algemene inlichtingendienst Mukhabaraat kwam verzoeker niet verder dan een aantal algemeenheden, namelijk dat deze dienst bevoegd was voor de veiligheidssituatie, dat er eveneens een gevangenis was waar de spionnen opgesloten waren en dat deze dienst ook vergunningen geeft om naar Israël te gaan (administratief dossier, stuk 8, p. 10). Deze informatie reikt echter niet verder dan de gegevens die iedere Palestijn die naar Israël wil gaan over deze dienst kan verstrekken.

Vanaf 1996 tot aan de machtsovername door Hamas in 2007 zou verzoeker werkzaam zijn geweest binnen het politiek bureau van Fatah voor de wijk al Tufah te Gaza-stad. Hij zou er onder andere verantwoordelijk zijn geweest voor de verspreiding van UNRWA-voedselvoorraden, de verspreiding van folders en pamfletten en de coördinatie van betogingen in de wijk. Daarnaast zou hij ook rapporten hebben opgesteld, onder andere over problemen in de wijk, over hun eigen werking, over arme families die iemand hebben verloren als martelaar, over de verspreiding van voorraden aan die families en over personen die verdacht werden van spionage (administratief dossier, stuk 8, p. 10-11). Dit alles lijkt de Raad opnieuw een zeer grote verantwoordelijkheid om toe te vertrouwen aan een achttienjarige jongeman. Aan verzoeker gevraagd hoe hij een dergelijke verantwoordelijke is geworden, verklaarde hij dat je je aanwezigheid moet bewijzen, speciale dingen moet doen en een duwtje krijgen, in zijn geval door zijn neef. Gevraagd welke speciale dingen hij dan wel moest doen, stelde verzoeker "*Ik was een*



*heel betrouwbare persoon. Als ik een budget kreeg, ik moest binnen de budgetten blijven. De kunst is om het geld goed te besteden. Dat is een van mijn sterke punten. Ik deelde ook voedsel pakketten uit. Ik wist precies wie nood heeft en wie niet. Bijvoorbeeld ik heb een keer een opdracht gekregen van Broeder D.(...), hij nodigde een keer een israelische delegatie uit van Peace now, die mensen werden ontvangen in al waha hij heeft me gevraagd om een paar jongens te vinden die hebreeuws spreken om een warm welkom te regelen dat heb ik gedaan.” (administratief dossier, stuk 5, p. 12). Dergelijke uitleg kan evenwel naar het oordeel van de Raad bezwaarlijk een verklaring bieden voor het gegeven dat verzoeker reeds op achttienjarige leeftijd een verantwoordelijke functie zou hebben uitgeoefend binnen het politiek bureau van Fatah voor de wijk al Tufah. Verzoekers verklaringen over de rapporten die hij zou hebben opgesteld over mensen in de wijk die werden verdacht van spionage voor Israël en over Hamas-leden missen bovendien de details en doorleefdheid die kunnen worden verwacht van iemand die van 1996 tot 2007 een 200-tal dergelijke rapporten zou hebben opgesteld. Zo kwam verzoeker niet verder dan de verklaring dat hij zeven personen onder hem staan had die op hun beurt elk verantwoordelijk waren voor vier of vijf jongeren van Fatah, dat deze personen aan hem rapporteerden en dat hij bovendien van Amid Abu Nidal al Affifi de opdracht kreeg om leden van Hamas te observeren omdat zij 's avonds raketten afvuurden op Israël. Hij noemde spontaan één Hamas-lid dat op basis van de door hem verzamelde informatie zou zijn opgepakt. Gevraagd wat er gebeurde met de mensen die op grond van zijn rapporten door de Mukhabarat werden gearresteerd, stelde verzoeker in algemene bewoordingen dat ze werden ondervraagd en gemarteld, dat er geen rechtbanken waren en zij geen proces kregen, dat Hamas-leden een verklaring moesten ondertekenen dat zij geen raketten meer zouden afvuren en dat zij na zeven of acht maanden detentie werden vrijgelaten en dat de spionnen werden overgebracht naar de centrale gevangenis (administratief dossier, stuk 5, p. 12-15).*

2.5.2. De verklaringen van verzoeker over zijn werkzaamheden voor de Palestijnse veiligheidsdiensten en het politiek bureau van Fatah staan bovendien in schril contrast met wat hij in zijn verzoekschrift voorhoudt. Verzoeker stelt thans dat hij niet heeft aangehaald dat hij in 2000 en 2005 door de Palestijnse Autoriteit werd vastgehouden ingevolge zijn benadering door Israël die hem wilde als spion. Verzoeker licht toe dat hij dit geweigerd had maar toch aangehouden en gefolterd werd door de Palestijnse Autoriteit gedurende 55 dagen. In 2005 zou hij opnieuw aangehouden zijn gedurende 16 dagen omdat hij weigerde voor de Palestijnse Autoriteit te werken. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift zelfs dat hij *“tot 2007 (...) gewantrouwd (werd) door de PA nu hij weigerde voor hen te werken en onder druk werd gezet door Israël welke wilde dat hij voor hen spioneerde”*. Verzoeker besluit onder zijn feitenrelaas dat *“nu hij nog steeds werd gezocht door Hamas en Fatah, (verzoeker) op 24.4.2011 Gaza (verliet)”*. Verzoeker kan bezwaarlijk beweren dat hij enerzijds tot 2007 voor Fatah en de Palestijnse Autoriteit (veiligheidsdienst) zou hebben gewerkt en anderzijds door hen werd aangehouden in 2000 en 2005 en nog wordt vervolgd omdat hij door Israël zou zijn benaderd en omdat hij niet voor hen wilde werken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich een profiel aanmeet, namelijk een jongeman die reeds als zestienjarige lid werd van Fatah en werkzaam was voor de veiligheids- en inlichtingendienst van de Palestijnse Autoriteit alsook voor het politiek bureau van Fatah, wiens ganse familie werkzaam is binnen de Palestijnse Autoriteit en Fatah, wiens vader een zeer grote invloed heeft binnen Fatah en die zelf Yasser Arafat persoonlijk goed kende en diens lieveling was (administratief dossier, stuk 8, p. 13 en p. 18 en stuk 5, p. 6), dat niet overeenkomt met zijn beweringen in het verzoekschrift, namelijk dat hij door de Palestijnse Autoriteit zou zijn opgesloten op verdenking van spionage dan wel omdat hij weigerde voor hen te werken.

Waar verzoeker nog suggereert dat het zelfs mogelijk is dat hij denkt alles te hebben gemeld maar gedurende de gehoren de martelingen door de Palestijnse Autoriteit op de rug van Hamas heeft geschoven, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Er kan immers niet in redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker niet correct zou kunnen duiden door wie hij wanneer zou zijn opgesloten en gefolterd.

De twee als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde attesten van ICRC waaruit moet blijken dat verzoeker inderdaad in 2000 en 2005 werd vastgehouden door de Palestijnse Autoriteit, kunnen de Raad evenmin overtuigen. De inhoud van het eerste document, waarin wordt geattesteerd dat verzoeker door de Autoriteiten in Gaza werd gearresteerd op 9 augustus 2000 en werd vrijgelaten op 23 september 2000, strookt niet met zijn beweringen in het verzoekschrift dat hij bij zijn eerste arrestatie gedurende 55 dagen werd vastgehouden. Het tweede document, handelend over verzoekers beweerde opsluiting in 2005, vermeldt dat verzoeker werd aangehouden op 1 maart 2005. Het mag dan ook verbazen dat deze aanhouding reeds geregistreerd werd bij het Internationale Rode Kruis op 14 februari 2005. Uit de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken en de gehoren bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt voorts dat verzoeker op geen enkel moment heeft

gerept over een arrestatie door de Autoriteiten van Gaza of wie dan ook in 2000 en 2005. De geloofwaardigheid van dit onderdeel van het relaas wordt verder onderuit gehaald door de vaststelling dat verzoeker tijdens het gehoor vertelde over zijn huwelijk in 1999 waarbij mensen van de autoriteiten aanwezig waren waaronder Yasser Arafat, hij ook stelde dat hij zijn studies die hij aanving in 1999-2000 niet kon afmaken omwille van problemen met Hamas, en hij ook problemen kende in 2005 omwille van zijn positie binnen Fatah (administratief dossier, stuk 8, p. 13 en p. 5-6). Derhalve kan aangenomen worden dat verzoeker die over deze periode 2000/2005 verklaringen aflegt dan ook wel zou vermeld hebben dat hij toen werd gearresteerd indien deze arrestaties werkelijk zouden hebben plaatsgevonden. Aangenomen dient te worden dat dagenlange arrestaties, die zelfs zouden geleid hebben tot de tussenkomst van het ICRC, in het geheugen gegrift staan omwille van de impact op de persoonlijke levensloop.

Gelet op verzoekers manifest ongeloofwaardige verklaringen en op deze vaststellingen bieden de door verzoeker thans bijgebrachte documenten naar het oordeel van de Raad onvoldoende waarborgen inzake authenticiteit zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend.

2.5.3. Voorts blijkt dat verzoekers verklaringen omtrent de reden van zijn voorgehouden problemen met Hamas niet eensluidend zijn. Zo verklaarde hij bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken als volgt: *"1. Ik werd twee maal opgesloten door Hamas. Op 1/8/2007 werd ik 55 dagen opgesloten, de tweede keer werd ik op 31/12/2008 voor 16 dagen opgesloten. (...) 3. Ik was actief binnen de Fatah. Ik verzamelde verslagen van leden binnen de wijk, ik stond de hulporganisaties bij in het verzamelen van gelden voor de armen, ik nam deel aan vergaderingen van de partij, ik nam deel aan betogingen en activiteiten van de partij. 4. Wat vreest u bij uw terugkeer in uw land van herkomst? Wat denkt u dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren? Ik vrees voor mijn leven omwille van mijn politieke activiteiten en omwille van bloedwraak. 5. Waarom denkt u dat? Welke feiten wijzen op die vrees of het risico? Geef zeer kort een overzicht van de belangrijkste feiten. Mijn neef A.(...) F.(...) A.(...) werd ontvoerd en vermoord door Hamas. Hij werd beschuldigd van samenwerking met de Israëlieten. Uit wraak hebben zijn vijf broers N.(...) S.(...) (de leider van Hamas) ontvoerd en vermoord. Gezien mijn vermoorde neef een goeie vriend van mij was, dacht Hamas dat ik te maken had met die wraak uitgeoefend door de vijf broers. Mijn tweede probleem betreft het volgende: mijn andere neef H.(...) werd ontvoerd door Hamas. Hij is verlamd. Een paar dagen later werd een leider van de Hamas uit de Abu Agwa familie vermoord. Hamas beschuldigde onze familie hiervan. Ik werkte met de nieuwe en oude regering van Fatah en in Ramallah. Mijn neef had een grote invloed in Ramallah. Ik had een grote winkel voor publicaties in Gaza. Hamas beschouwde deze als goddeloos. Op 1/4/2010 kwamen gewapende mannen naar mijn winkel. Ze schoten op mijn winkel, ik was daar toen ook. Mijn winkel werd in brand gestoken, ik liep brandwonden op. Ze schoten op mijn hoofd en dachten dat ik dood was. Ze namen mijn lichaam vast en legden mijn lichaam aan de kust. Zes dagen later werd ik wakker in het ziekenhuis. Ik onderging verschillende operaties. Daarna ging ik onderduiken voor 11 maanden bij een vriend tot mijn vertrek naar België.(...)"* (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst CGVS, p. 3).

Tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2012 vernoemde verzoeker deze vrees voor bloedwraak niet wanneer hem gevraagd werd om welke redenen hij zijn land van herkomst heeft verlaten doch vermeldde hij louter het feit dat hij politiek actief was binnen Fatah en de PLO (administratief dossier, stuk 8, p. 18). Hem tijdens het tweede gehoor van 21 februari 2012 gevraagd hoe zijn problemen met Hamas verband houden met zijn neef A.F.A. en waarom hij de bij de Dienst Vreemdelingenzaken als asielmotief ingeroepen bloedwraak voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder niet vernoemt, stelde verzoeker: *"Het is een lang verhaal tussen ons en Hamas. Ik heb een neef die wordt H.(...) genoemd. Mijn oom heeft een stuk grond en dat bevindt zich naast een moskee, Hamas wou dat stuk grond in beslag nemen voor de uitbreiding van de moskee. Hij geeft geweigerd en zijn zoon werd ontvoerd. Ze hebben een videofragment opgenomen dat hij een spion was voor Israël. Hij werd vermoord en zijn lijk werd op de vuilnis gegooit. Mijn oom en zijn kinderen ze zijn een beetje agressief. Vijf zonen van mijn oom hebben iemand ontvoerd zijn naam is N.(...) S.(...). Toen de autoriteiten was daar aanwezig. Ze hebben de vijf zonen gearresteerd. Binnen de beweging was ik bevriend met mijn neef, een broer van de vijf, ze dachten dat ik een band had met de ontvoering en dood van hun zoon. Dat is het begin van de problemen. Dat is het begin van de problemen tussen ons en Hamas. **Dit gegeven speelt dat ook een rol waarom u werd geviseerd?** Dat is het begin van de problemen tussen ons en Hamas. **Is dat ook een van de redenen waarom u vervolgd wordt?** Ja dat was een van de hoofdredenen van het probleem. Ze denken dat ik achter de moord zit."* (administratief dossier, stuk 5, p. 6).

In de ene versie van de feiten beweert verzoeker dat het zijn neef A.F.A. was die wegens verdenking van spionage voor Israël door Hamas werd ontvoerd en vermoord en wiens vijf broers uit wraak vervolgens de Hamas-leider N.S. ontvoerden en vermoordden, terwijl dit in de tweede versie van de feiten een andere neef, namelijk H. betrof.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees voor bloedwraak blijkt andermaal uit de houding van Hamas naar aanleiding van verzoekers arrestaties in 2007 en 2008. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij op 1 augustus 2007 voor 55 dagen door Hamas werd opgesloten. Op 31 december 2008 werd hij opnieuw opgepakt en voor 16 dagen opgesloten (administratief dossier, stuk 17, p. 2, stuk 8, p. 18-20 en stuk 5, p. 3-4). Gevraagd waarom hij telkenmale werd vrijgelaten, verklaarde verzoeker dat hij zodanig verzwakt was en zo zwaar was toegetakeld dat men dacht dat hij zou sterven (administratief dossier, stuk 8, p. 19 en stuk 5, p. 4-5). Indien Hamas verzoeker daadwerkelijk verdacht van betrokkenheid bij de moord op twee Hamas-leiders zoals hij beweerde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst CGVS, p. 3), kan echter niet in redelijkheid worden aangenomen dat men verzoeker tot twee maal toe zou laten gaan.

2.5.4. Verder is het de Raad niet duidelijk waarom verzoeker, die beweert dat hij sinds de machtsovername in Gaza door Hamas in 2007 werd vervolgd, in 2010 besliste om een internetwinkel te openen en dit terwijl hij, naar zijn zeggen, reeds in de kijker liep (administratief dossier, stuk 8, p. 12 en p. 20 en stuk 5, p. 5). Verzoeker verklaarde immers dat Hamas dit als goddeloos, tegen de Islam beschouwde (administratief dossier, stuk 17, p. 3 en stuk 8, p. 20) zodat het risico reëel was dat hij hierdoor opnieuw in de problemen zou komen. Dat hij zich hiertoe om financiële redenen genoodzaakt zag (administratief dossier, stuk 8, p. 20 en stuk 5, p. 5), kan bezwaarlijk worden aangenomen. Verzoeker verklaarde immers dat zijn familie in Gaza eigenaar is van een gebouw waarin tien winkels gevestigd zijn die van hen zijn. Nog blijktens verzoekers verklaringen heeft hij sinds eind 1996 een winkel in al Tufah in de straat Jaffa en bezit hij sinds 1999 tevens een handelsbedrijf in al Rimal, dat etenswaren en bouw materiaal importeert uit Egypte (administratief dossier, stuk 8, p. 3-4 en p. 11-12). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker en zijn familie allesbehalve onbemiddeld zijn, hetgeen andermaal wordt bevestigd door verzoekers verklaring dat hij in totaal 14 000 dollar aan de smokkelaar betaalde om zijn vlucht naar Europa te bekostigen (administratief dossier, stuk 17, verklaring DVZ, vraag 34 en stuk 5, p. 9).

Verzoeker verklaarde dat zijn internetwinkel op 1 april 2010 werd vernield door leden van Hamas en dat hij hierbij zwaar gewond werd en voor dood in het water werd gegooid. Over zijn verwondingen verklaarde verzoeker *"Mijn lichaam was uitgebrand, ik was overal aan het bloeden, met veel kogels in mijn lichaam (...)"* (administratief dossier, stuk 8, p. 18), *"(...) Ik had een schot gekregen in mijn hoofd. Die was opengegaan, en toen dachten ze dat ik dood was. En ook op mijn lichaam had ik kogels gekregen. Mijn hand was helemaal verbrand. En alles was in brand gestoken, mijn handen en voeten en ik viel op de grond. (...)"* (administratief dossier, stuk 8, p. 20-21) en *"Mijn handen en benen waren verbrand, er waren fragmentjes van kogels in mijn lichaam. (...) Men kon de botten en de aderen zien. (...)"* (administratief dossier, stuk 5, p. 8). Gelet op de ernst van deze verwondingen, acht de Raad het geenszins geloofwaardig dat verzoekers neef hem, nadat hij na zeven dagen opnieuw bij bewustzijn kwam, uit het ziekenhuis zou hebben gehaald en naar een vriend van hem in Beit Leylah zou hebben gebracht, waar verzoekers wonden verder zouden zijn verzorgd en waar hij gedurende elf maanden zou zijn gebleven om te herstellen (administratief dossier, stuk 8, p. 21 en stuk 5, p. 8). De Raad kan niet betwisten dat verzoeker zwaar gewond is geweest vermits hij medische attesten heeft ingediend die zijn zware verwondingen staven. De Raad wijst er op dat het medisch attest enkel de verwondingen beschrijft die verzoeker heeft opgelopen. Het medisch attest is derhalve geen bewijs voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep.

2.5.5. Wat de reisweg betreft dient vastgesteld te worden dat verzoeker niet kan toelichten uit welke stad hij in Egypte is vertrokken, noch waar hij in Europa per boot is aangekomen. Dat verzoeker geen vragen mocht stellen aan de smokkelaar, de auto bedekt was met een zeil, de hele reis in het donker was, en verzoeker moe was en altijd in slaap valt (administratief dossier, stuk 5, p. 9-10), kan niet worden aangenomen temeer, zoals tijdens het gehoor wordt opgemerkt, verzoeker gestudeerd heeft en Engels spreekt. In dit verband kan er nog op gewezen worden dat verzoeker in het bezit is (geweest) van een paspoort aangezien hij een fotokopie heeft ingediend van de voorpagina en de eerste bladzijde. Dat dit paspoort zou zijn ingehouden door Hamas, zoals verzoeker tijdens het gehoor stelde (administratief dossier, stuk 8, p. 14), kan niet overtuigen vermits hij zijn aanhouding door Hamas niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.5.6. Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn activiteiten in Gaza, over de redenen waarom hij Gaza heeft verlaten en in welke omstandigheden hij zijn verwondingen heeft opgelopen, in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Verzoeker maakt weliswaar gewag van verwarringen en de psychologische gevolgen doch uit niets blijkt dat verzoekers cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn geweest waardoor hij niet in staat zou zijn om zijn asielmotieven op een correcte manier uiteen te zetten. Uit de lezing van zowel de vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken als de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden en dat verzoeker in staat bleek om op spontane wijze verklaringen af te leggen wanneer hem gevraagd werd om zijn asielrelaas uiteen te zetten.

2.5.7. Ook de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de beoordeling van zijn asielrelaas in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Zijn identiteitskaart, rijbewijs en fotokopie van de eerste pagina van zijn paspoort, een echtscheidingsakte, een huwelijksakte van 1999, een huwelijksakte van 2001, de geboorteaktes van zijn kinderen Al.(...) en Ah.(...), fotokopies van de geboorteakte van Al.(...), de overlijdensakte van zijn vader, een fotokopie van de identiteitskaart van zijn vader, een fotokopie van de identiteitskaart van zijn overleden zus S.(...), een attest dat zijn vader heeft gewerkt als leerkracht en dat hij les gaf aan UNRWA, een fotokopie van de huwelijksakte van zijn ouders, een fotokopie van de geboorteakte van zijn vader, een attest met studieresultaten aan de universiteit al Quds, de diploma's van zijn lagere en middelbare school en de documenten in verband met zijn registratie bij de kamer van koophandel kunnen slechts zijn identiteit, familiebanden, studies en professionele activiteiten bevestigen doch vormen geen enkel bewijs van de door verzoeker beweerde professionele activiteiten en zijn vervolgingsvrees voor Hamas en Fatah.

Met betrekking tot hoger genoemde stukken, alsook wat betreft de overige door verzoeker bijgebrachte documenten, met name de badge van Fatah, het attest van zijn graad bij Fatah, en het attest van Fatah in verband met vernietiging van zijn winkel op 1 april 2011, benadrukt de Raad nog dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Ook de foto met Yasser Arafat kan verzoekers relaas en de beweerde vervolgingsfeiten niet staven.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking worden genomen.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt inzake de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad ontwaart na kennisneming van het administratief dossier, de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas mede in acht genomen, geen elementen die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

## **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

## **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,  
mevr. VAN ISACKER,  
dhr W. MULS,

kamervoorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken,  
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS